

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΜΕΡ ΝΤΑΙΒΙΣ

ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΦΟΥΣΚΕΣ

ΣΤΕΡ' από το εσφηνικό εκείνο περιστατικό, ο Λούντνι έλεγε ότι ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος. Κι' αλήθεια, ποτέ άλλοτε δεν του είχε παρουσιαστεί μια τέτοια ευκαιρία.

Έκείνη τη μέρα είχε πάει στην Τράπεζα για να εξαργυρώσει το τελευταίο κουπόνι, που του είχε απομείνει. Όλες τις οικονομίες του τις είχε χάσει μέσα με τη μέρα στο Χρηματιστήριο. Κι' είχε μείνει απένταρος! Κρίμα!... Δεν μπορούσε πια να κάνει τρελλά δεινεία: Να παρατήρησε εκείνη την ασημένια θέσι, που είχε και ν' αποτραπήχτη να ζήσει με μια μικρή περιουσία στη Φλωρίδα...

Όταν μπήκε λοιπόν μέσα σε μια από εκείνες τις καμπίνες της Τραπεζής, όπου κλεινόταν οι πελάτες για να κόψουν τα κουπόνια τους, βρήκε το καλαμάρι σκεπασμένο μ' ένα σωρό χαρτιά, που τα είχε αφήσει μια χοντρή κυρία, που μόλις είχε βγεί από εκεί μέσα.

Ο Λούντνι έσπρωξε πέρα με μια νευρική κίνηση τα χαρτιά, μα την ίδια στιγμή το χέρι του συνάντησε ένα μεγάλο φάκελλο γεμάτο δολάρια! Το τελευταίο «κράχ» θά είχε φαίνεται τοσομακρύνει τη χοντρή κυρία. Είχε σηκώσει τα λεφτά της για να τα φυλάξει καλύτερα στο σπίτι της. Ο Λούντνι, κατάχλωμος, έβαλε το σούρτη στην πόρτα της καμπίνας και μείωσε τα λεφτά: Ήταν τριάντα χιλιάδες δολάρια! Όσα δηλαδή έβγαζαν ο Έναν ήσυχος άνθρωπος, σαν τον Λούντνι, να ζήσει άνετα και ειρηνικά τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του, εκεί κάτω, σε μια μικρή κι' ήλιλουστη πόλη της Φλωρίδας!

Ο Λούντνι έχωσε γρήγορα το φάκελλο στην τσέπη του, γέμισε από την Τράπεζα, πέρασε το δρόμο και μπήκε σ' ένα μικρό πάρκο, φραγμένο με ψηλά κάγκελλα. Αυτό το πάρκο, όπως ήξερε, ήταν ιδιοκτησία των παλαιών οικογενειών που καθόντουσαν άλλοτε στην πλατεία. Τη νύχτα τα κάγκελλα έκλειναν κι' ένας φύλακας σκετόταν μπροστά στην είσοδό του. Παραξενιές! Αμερικανικές...

Κάθισε λοιπόν σ' ένα μπαγκό, ανατριχιάζοντας από τον χειμαρρώτικο αέρα που φυσούσε μέσα στο πάρκο, με τη σκέψη καρφωμένη στο φάκελλο, που είχε στην τσέπη του και που τον έκαιγε σαν πυρπομένο σίδερο. Τη άνοιχτος που ήταν! Η χοντρή κυρία θα χαλούσε τον κόσμο για να ξανασβή τη λεφτά της. Πώς μπορούσε λοιπόν να φύγει για τη Φλωρίδα; Η εσφηνική αναχώρησή του από την Τράπεζα αποτελούσε μια καθαρή ομολογία! Έπειτα, αν τον είδε κανείς ότι μπήκε στην καμπίνα, μόλις βγήκε η χοντρή κυρία; Θά τον καλούσαν στην Άσιονομία για να τον ανακρίνουν... Αυτό ήταν βέβαιο! Θά ζήταν μάλιστα έρευνα και στο σπίτι του. Πού έπρεπε λοιπόν να κρύψει τα λεφτά;

Σηκώθηκε με το λαϊκό στεγνό από την αγωνία και πήγε στο κέντρο του πάρκου, όπου ήταν μια παλιά μαρμαρίνη βρύση. Ήθελε να βρέξει τα χείλη του, να δροσίσει λιγάκι το μέτωπό του. Καθώς έσκυψε όμως, είδε ότι στη βάση της βρύσης και προς την άκρη, ήταν μια τρύπα που χωρούσε τη γροθιά του. Μπροστά της, ήταν ένας πυκνός και σκληρός θάμνος. Ποιος μπορούσε ποτέ να πάει να ψάξει μέσα σ' εκείνη την άπεκρηχητη τρύπα;

Ο Λούντνι κούταξε τριγύρω του. Δεν είδε κανένα και γονάτισε μπροστά στη βρύση. Έκανε πως έβενε τα κορδόνια των παπουτσιών του, για να μη καταλάβει κανείς τίποτε, αν γύριανε να περάσει εκείνη τη στιγμή. Όταν σηκώθηκε, ο φάκελλος με τα δολάρια, που τον έκαιγε σαν πυρπομένο σίδερο, ήταν μέσα στην τρύπα της παλιάς βρύσης του πάρκου...

Έκείνο το βράδυ, όπως το είχε μενέψει, δυο μυστικοί αστυνομικοί μ' έναν υπάλληλο της Τραπεζής που τον είχε δη, πήγαν στο δωμάτιό του και με μεγάλη ευγένεια τον ρώτησαν μήπως είχε δη κανένα φάκελλο στην καμπίνα. Ο Λούντνι, χαμογελώντας τους απάντησε:

—Ναι, θυμάμαι πως ήταν μια χοντρή κυρία μέσα στην καμπίνα πριν από μένα. Είχε αφήσει ένα σωρό χαρτιά πάνω στο καλαμάρι. Για κούταξε μέσα στο καλαμάρι ή εκεί που αδειάζουν τα σκουπίδια, γιατί από το θυμό μου πέταξα όλα τα χαρτιά στο καλάθι των άχρηστων... Έπειτα, σάς παρακαλώ, αν θέλετε να κάνετε έρευνα στο δωμάτιό μου... Έμπροστί! Είμαι στη διάθεσή σας...

Οι αστυνομικοί τον πίστεψαν κι' έφυγαν, δίχως να τον ενοχλήσουν περισσότερο. Μά ο Λούντνι φοβόταν ακόμη και συλλογι-

σθηκε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν ν' αφήσει λίγο καιρό τα λεφτά εκεί που βρισκόντουσαν. Ποιος μπορούσε να τα πάρει από εκεί πέρα; Δεν υπήρχε, παρά μια πιθανότητα στις χιλίες. Μια μέρα λοιπόν—γιατί τη νύχτα το πάρκο ήταν κλειστό και φυλαγόταν—θά έσκυβε πάλι μπροστά στη βρύση και χωρίς να τον δη κανείς, θά έπαιρνε τα δολάρια...

Το άλλο πρωί όμως, μόλις μπήκε στο πάρκο, είδε κάτι, σαν κόκκινο σύννεφο, ακριβώς πάνω από τη βρύση. Τι έσημαινε αυτό; Κίνδυνος;... Ο Λούντνι καταράστηκε τα νεύρα του, που τον έκαναν τόσο προληπτικό. Έκείνο το «σύννεφο», ήταν ένα μάτσο από κόκκινες φούσκες για τα παιδιά, που τις κρατούσε στο χέρι του ένας γέρος. Ο Λούντνι, τρεις εβδομάδες τώρα, πριν βρή το φάκελλο, δεν είχε δει εκείνο το γέρο με τις κόκκινες φούσκες. Κι' όμως κάθε μέρα περνούσε από το πάρκο, γιατί καθόταν εκεί κοντά. Ο Λούντνι δεν έδωσε μεγάλη σημασία σ' αυτό το περιστατικό. Αύριο ο γέρος θά στεκόταν σ' άλλη μεριά ή θά πήγαινε σε κανένα άλλο πάρκο.

Την άλλη μέρα όμως ο γέρος σκετόταν πάλι κοντά στη βρύση.

Ο Λούντνι πέρασε δίπλα του και του έριξε μια ματιά: Ήταν γέρος, μα φαίνονταν χειροδύναμος. Ήν ήταν κανένας αστυνομικός μεταμειωμένος; Γύρισε στο σπίτι του, ανατριχιάζοντας. Δεν τον είχε δη κανείς να κρύψει το φάκελλο, μα αν τον είχαν βρή; Η Άσιονομία θα είχε βάλει κάποιον να φυλάει εκεί πέρα, βέβαια! Ότι ο λωποδύτης θά γύριζε για να πάρει τα λεφτά... Είχαν αφήσει εκεί πέρα το φάκελλο για δόλωμα...

Το άλλο πρωί ο γέρος με τις κόκκινες φούσκες ήταν πάλι στη θέση του. Ο Λούντνι εκείνη τη μέρα τηλεφώνησε στην Τράπεζα και ρώτησε αν είχαν βρή τα λεφτά.

—Δεν τα βρήκαμε ακόμη: του απάντησε ένας ταμίας. Μά θα τα βρούμε!

Ο Λούντνι άρχισε να νευριάζει. Το απόγευμα, περνούσαν από το πάρκο, ρώτησε το γέρο με τις φούσκες:

—Μένεις άργα εδώ πέρα, Ε; Φαίνεται πως κάνεις καλές δουλειές...

—Όχι και τόσο... του απάντησε ο γέρος. Μά τι να κάνω;... Μένω εδώ πέρα ώπου να βρω ή φούσκας...

Η βρύση λοιπόν δεν έμεινε ούτε μια στιγμή «αδύλαχη». Έκείνο το βράδυ ο Λούντνι δεν έκλεισε μάτι. Το πρωί, το κόκκινο σύννεφο ήταν πάλι πάνω από το θησαυρό του.

Τι μπορούσε λοιπόν να κάνει; Υπομονή... Άφοδ' δεν πηγαίναμε καλά ή δουλειές, ο γέρος δεν θ' άργουσε να παρατήσει το πάρκο. Ο Λούντνι περίμενε ακόμη τρεις μέρες, κι' όταν είδε ότι ο γέρος δεν το κουνούσε από τη θέση του, έκανε τη σκέψη ότι θά ήταν δίχως άλλο κανένας ντετέκτιβ. Μά κι' αν δεν ήταν;... Ο Λούντνι πήρε τότε μια ηρωική απόφαση...

Το άλλο πρωί, όταν είδε ότι ο γέρος ήταν μόνος του, πήγε κοντά του, έκανε πως ήθελε ν' αγοράσει μια φούσκα κι' άεφανα του κατάφερε με δύναμη δυο γροθιές στο πρόσωπο και τον ξάπλωσε καταγής. Έπειτα έσκυψε γρήγορα κι' έχωσε το χέρι του στην τρύπα της βρύσης... Ο γέρος όμως, πέφτοντας χάρμο, άφανε τα μπαλόνια να ξεφύγουν από το χέρι του κι' έτσι όλο το πάρκο γέμισε από κόκκινες φούσκες. Την ώρα λοιπόν που έκανε να φύγει ο Λούντνι, με το φάκελλο στην τσέπη, είδε έναν πόλιμαν να τρέχει προς το μέρος του.

—Ε, του φώναξε, τι έπαθε ο γέρω Τζόε;

—Δεν ξέρω... απάντησε, χλωμιάζοντας ο Λούντνι. Δεν του έκανα τίποτα.

Μά ο γέρω Τζόε, ο γέρος με τις κόκκινες φούσκες, φανέρωσε στον αστυνομικό τι είχε συμβεί.

—Ντροπή! Έκανε ο πόλιμαν στο Λούντνι. Γιατί χτυπήσατε αυτό το γέρο, που βγήκε δω και λίγο καιρό από το νοσοκομείο;

—Από το νοσοκομείο; ψιθύρισε ο Λούντνι κατάπληκτος.

—Μά ναί... Είχε μείνει εκεί πέρα ένα μήνα, ξαναείπε ο πόλιμαν. Δεν είχατε δη πως ένα δολόκληρο μήνα είχε παρατήσει τη θέση του εδώ πέρα, μπροστά στη βρύση;... Ε, για βγάλετε το χέρι σας από την τσέπη!... Δεν είνε πιστόλι; Είνε μονάχα χαρτιά; Για έλατε στο Τμήμα να τα δείξετε στον εστυνόμο!...

Και τον όρπαξε νερά από το χέρι. Ο Λούντνι τότε έσκυψε το κεφάλι και βγήκε μαζύ με τον πόλιμαν από το πάρκο.

Ήξερε πια ότι από το Τμήμα θά πήγαινε στη φυλακή.

ΕΛΜΕΡ ΝΤΑΙΒΙΣ

Ο Λούντνι τηλεφώνησε στην Τράπεζα...